

“Goetemorgen,” zei ze met een valse, zalvende stem, terwijl ze als een luiaard langzaam de trap nam naar het platte stukje voor de open deur van het kantoor. Met een knikje, alsof ze echt van adel was, gleed ze voorbij. Gelukkig was ze niet snel van begrip en ook haar ogen en oren deden het niet al te best meer. Ze had hem niet eens opgemerkt en alleen maar vriendelijk naar oma gelachen. Ze keek nauwelijks echt naar binnen met haar half slaperige ogen, en beschouwde oma als een willekeurig meubelstuk. Frits had zijn adem ingehouden tot het moment waarop hij haar hoorde op het trapje naar haar kantoor, dat zich recht boven dat van zijn oma bevond. Pfff... zijn longen liepen leeg als een dikke opgeblazen ballon.

“Misschien moet je nu maar heel zachtjes naar buiten lopen,” had oma gezegd. Aan de rivier had hij gewacht tot zijn oma klaar was met haar werk. Het gezicht van de ‘museumheks’ is altijd grijs van kleur, of het nu zomer is of winter: de kleur van ongebleekt wc-papier, maar dat mag hij niet zeggen van oma. Ze heeft raar plat haar, priemende oogjes en een haakneus waar menig piraat jaloers op zou zijn. Kortom, “prototype heks,” had Frits tegen zijn oma gezegd. Oma had over zijn haar gewreven. “Frits de dromer met zijn wilde gedachten.”

“Hoe laat is je oma eigenlijk klaar?” vraagt Margot aan Frits.

“Volgens mij werkt ze vandaag niet zo lang. Over ongeveer een uurtje komt ze hier naartoe. Ze neemt iets lekkers voor ons mee! En daarna fietsen we of naar huis, of we halen een frietje.”

Frits en Margot gaan op hun rug liggen, dromen van ijsjes, hamburgers en frietjes en kijken naar de wolken die in allerlei vormen voorbijrijven. Lange schaduwen van fietsers die over de dijk rijden glijden over de gezichten van Frits en Margot. Frits voelt een fris windje en schrikt wakker van een koude rilling die vanaf het randje van zijn broek naar zijn schouderbladen trekt.

“Margot, word wakker!” Met een geeuw komt zijn vriendinnetje langzaam overeind. “Weet je hoe laat het is?”

Margot kijkt snel op haar telefoon en ziet dat het al ver na zes uur is. Frits kijkt naar de overkant van de gracht. Hij zucht. “Gesloten!”

Margot haalt haar schouders op. “Ze is het vergeten, of ze is al naar huis.” Frits snapt er niets van en is in gedachten verzonken. De luiken zitten al voor de ramen, dus zal ze vast niet meer binnen zitten om te werken. De stem van Margot haalt hem weer terug.

“Zal ik je oma even appen? Misschien is ze toch nog aan het werk?”

“Mwah, denk je? App haar dan maar,” zegt Frits.

Beiden kijken ze gespannen naar het antwoord dat maar niet verschijnt.

“Ze is al niet meer online geweest sinds elf uur vanochtend.”

“Dat is wel vreemd,” zegt Frits. “Ze kan ons vergeten zijn, maar offline... nee. Ze is bijna altijd de hele dag online.”

“Zullen we kijken of er nog iemand in het museum is?”

“Goed idee!” Snel staan ze op, vegen alle pluizen en grassen van hun kleding en steken de weg over naar de ophaalbrug over de gracht. Het hoekje om, en dan staan ze voor de grote groene deur die potdicht is. Frits drukt lang op de bel, eerst op de ene en dan op de andere. Oma heeft twee bellen laten aanleggen. Mevrouw Weis, zo heet de ‘museumheks’ in het echt, kan de bel niet goed horen als ze boven alleen op haar kantoor zit. De andere bel heeft een extra versterking in de gang bij de kantoren. Nog een keer. Eerst de ene en dan de andere bel. Frits legt zijn oor tegen de deur aan en kijkt om het hoekje door het kleine raampje en onder het gordijn de zaal in.

“Nee,” zegt hij. “Er is geen beweging in het museum en ik hoor nergens iets.” Margot wipt nerveus heen en weer voor het raampje, kijkt rechts, nog eens om de hoek, en loopt weer terug.